

ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ
ΚΑΖΑΜΙΑ

Α. Μωραΐτιδης

Έρως εκ παρεξηγήσεως

Χαρακτήρ εις μίαν πράξιν

Προφητικόν Ημερολόγιον 1876 υπό του διασήμου Αστρονόμου ΚΑΖΑΜΙΑ, Αθήνα (1876), σ. 83-95

ΕΡΩΣ ΕΚ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Εἰς πρᾶξιν μιαν.

ΠΡΟΣΩΠΑ { **Γλαύκη**
Σείριος
Ὁ ὑποβολεύς.

[Αἴθουσα πολυτελής. Πρὸς τὰ δεξιὰ κλειδοκύμβαλον καλαισθήτως διευθετημένον. Ἔδραι καὶ καθίσματα διάφορα. Εἰκόνες κύκλω διαστήμων ποιητῶν καὶ μουσικοδιδασκάλων. Εἶνε ἑσπέρα τοῦ Μαΐου. Ἡ Γλαύκη δεκαεξαετής ἄδρᾶ καὶ χαρίεσσα κόρη, χαριεστέρα καὶ λεπτοφρευεστέρα διὰ τῆς κομψῆς ἀφελοῦς ἐκ λινοῦ ὑφάσματος ἐνδύμασις τῆς κάθηται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ μελετᾷ ᾄσμα τι νέον τονισμένον ἐπὶ τοῦ ἤχου « Δὲν μὲ ἀρέσει τῆς μάχης πλέον ». Ἡ κόμη τῆς λυτῆ ἀνακινεῖται ἐκ τῶν ἤχων τῆς μουσικῆς· τόσφ εἶνε λεπτή.]

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΛΑΥΚΗ μόνη, πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Περίεργον, νὰ μὴ δύναμαι νὰ παίξω αὐτὸ τὸ ᾄσματιον. Καὶ καταγίνομαι τώρα δύο ὥρας. Καὶ ὅμως πρέ-

πει νὰ τὸ μάθω, διότι μ' ἀρέσει. (δοκιμάζουσα) « Δὲν μὲ ἀρέσει τῆς μάχης πλὴ ε ε ε ο ν . . . » Πῶς ἐχάλασεν ἡ φωνή μου! (ἄδει)

Πῶς μὲ ἀρέσει νὰ σ' ἀτενίζω,
ώραια κόρη, καὶ νὰ ἐλπίζω
καθὼς ἐλπίζει ὁ βλέπων ἄνω
εἰς ἀστερόεντα οὐρανόν,
ἐλπίζων, φίλη, ἅς ἀποθάνω
εἰς ἓν σου βλέμμα ἐρατεινόν.

Τώρα τὸ ἐνοῶ. Τὶ δύσκολόν ὅμως! Πόσον μὲ ἀρέσει ἡ μουσική! Στοιχηματίζω, ὅταν ἀνεκαλύφθη αὕτη, ὁ θεὸς ἐκοιμάτο, διότι ἄλλως ἦτο ἀδύνατον νὰ δωρήσῃ αὐτὸ τὸ οὐράνιον δῶρον, ὅπερ ἐπενοήθη μόνον διὰ τοὺς ἀγγέλους. Πόσον μὲ ἀρέσει ἡ μουσική! Ἐὰν ἦτο δυνατὸν θὰ μετεβαλλόμην εἰς κλειδοκύμβαλον καὶ θὰ παρκαλοῦν τὸν ἀριστὸν τῶν μουσικοδιδασκάλων νὰ συνέθετεν ἐπ' ἐμοῦ ἓν μελόδραμα. Ἡ μουσική εἶνε ὅτι ἡ ὠραιότερα ἐν τῷ οὐρανῷ πρῶτα.

(Ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνωτέρω στροφὴν)

Δὲν εἶνε ὅμως καλῶς τονισμένον. Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο κατὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Ballo in maschera. Τὶ γλυκεῖα ἡ μουσική τοῦ μελοδράματος τούτου; Τὶ πλήμμουρα τρυφερῶν αἰσθημάτων ἐκφραζομένων διὰ μουσικῆς ἐτι τρυφερωτέρας, καὶ καθιστωμένων οὕτως ἀκόμη πλέον τρυφερῶν. Πόσον ἠγάπησα τὸ μελόδραμα τοῦτο, καὶ πόσον τὸ ἐλάτρευσα! Ἡδυνάμην ὀλοκλήρους νύκτας νὰ τὸ ἀκούω καὶ νὰ μὴ κουράζω τὸ πνεῦμά μου. Εἰς στιγμὰς ἀπελπισίας ποσάκις μὲ παρηγόρησεν ὡς καλὴ μήτηρ, καὶ ποσάκις οἱ μαγικοὶ τόνοι τοῦ ἄσματος τοῦ Ὄσκαρ μοι ἐκίνησαν τὰ δάκρυα! Ὡ Βέρδη, ὅτε συνέθετες τὸ

μελόδραμά σου τοῦτο, ἠγάπας, ἀληθῶς ἠγάπας, ἀγνώως ἐλάτρευες! Μὲ φαίνεται ὅμως, ὅτι ἔχω ποιημάτων τονισμένον κατὰ τινὰ ἦχον τοῦ ὠραίου τούτου μελοδράματος (ἐρευνᾷ συρτάριον ἐν ᾧ πληθεὺς στίχων ὑπάρχει). Τὶ βροχὴ στίχων! Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν λαμβάνω μυστηριωδῶς ἓν μικρὸν ποιημάτων, ὅπερ ἀναγινώσκω, καταβροχθίζω, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζω τίς μὲ τὸ ἀποστέλλει. (Βυθίζεται εἰς σκέψεις μακρὰς· τὸ καθαρόν μέτωπόν της βυθίζεται αἴφνης καὶ μένει σιγῆλὴ σταυρούσα τὰ χεῖράς της).

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Εἰσέρχεται βαρὺ· ὁ Σείριος.]

Σείριος, Γλαύκη.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Γλαύκη! (ῥίπτει κάτω τὰ βλέμματά του).

ΓΛΑΥΚΗ (ἐγειρομένη ὡς ἀπὸ ὄνειρου καὶ βλέπουσα περὶς ὡ; νὰ ἦνε μόνη).

Ὁ Σείριος! Τὶ θαῦμα! Τὶ θαῦμα!

ΣΕΙΡΙΟΣ

Ἀληθῶς θαῦμα. Ἐὰν δὲν εἶχον αὐτὴν ἀκόμη τὴν δύναμιν, θὰ ἤμην νεκρὸς ἀπὸ τῆς χθῆς.

ΓΛΑΥΚΗ (μειδιῶσα καὶ φαιδρά).

Ἄλλὰ δὲν σὲ βλέπω πλέον. Τὰ θέατρα, οἱ νυκτερινοὶ περίπατοι, τὸ « Πράσινον δένδρον » τὸ Φάληρον, ἡ Κηφισσία, ὑπάρχουσι τόσα πράγματα νὰ ἰδῇ κανεὶς εἰς τὴν μεγάλην μας πρωτεύουσαν, ὥστε λησμονεῖ τοὺς

φίλους εκείνους μεθ' ὧν συνέζησε πλέον παρά ὡς φίλος, πλέον παρά ὡς οικεῖος, ὡς ἀδελφός. Εἶπέ με, Σείριε, ἐπέτυχε προχθές ἡ *Κηρὰ Φροσύνη*; (ὁ Σείριος σιγᾶ). Εἶπέ με, Σείριε, ἤκούσατε ἔκτοτε τὸν *Ῥού-Βλάς*;

ΣΕΙΡΙΟΣ (ἐπανερχόμενος εἰς ἑαυτόν).

Τὸν *Ῥού-Βλάς*!; Τὸν *Ῥού-Βλάς*!; Δηλαδή ἀν ἤμην χθές εἰς Φάληρον; Ὡ!... Γλαύκη, καλλίτερον ἄφες αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν (κλίνει τὴν κεφαλὴν).

ΓΛΑΥΚΗ

Ἄλλὰ, Σείριε, δὲν εἴσθε καλά. Τίς εἶδε ποῖα πάλιν ξανθὴ σᾶς ἠνώχλησεν· αἱ ξανθαὶ ἐνοχλοῦν χειρότερον ἀπὸ τὰς μυίας. Καὶ λησμονεῖτε τόσον ταχέως, ὅσον ταχέως ἀγαπάτε. Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, καθήσατε. Μὲ ἀρέσει ἡ μελαγχολία, ἀλλ' ὅταν ἄλλος τὴν ἔχει. Θέλετε νὰ σᾶς παίξω ἄσμά τι; Καὶ σεῖς ἀγαπάτε τὴν μουσικὴν ὅπως τὴν ξανθὴν κόμην, δὲν εἶνε ἀληθές; Τοῦλάχιστον οὔτω μὲ εἶπατε. Πόσον ἀγαπῶ νὰ βλέπω μελαγχολικοὺς ἀνθρώπους. Ἦθελα ὁ κόσμος νὰ ἦνε φθινόπωρον.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Διὰ νὰ ἦσθε μόνη σεῖς ἔαρ. Γλαύκη, ἐὰν ἡ συγκίνησίς μου, ἐὰν ἡ ὠχρότης αὐτῆ τοῦ προσώπου μου, ἐὰν ἡ μελαγχολία μου δὲν σὲ συγκινεῖ ἀκόμη, εἶπέ με ὅτι εἶσαι θηρίον.

ΓΛΑΥΚΗ (γελῶσα θορυβωδῶς).

Καλὲ, τί λέγετε, πῶς σκέπτεσθε, πῶς ἐννοεῖτε τοὺς ἀνθρώπους; Μήπως νομίζετε ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ εἶνε λουτρῶν εἰς ὃν ὁ βουλόμενος εἰσέρχεται ἐπὶ μικρᾶ πλη-

ρωμῆ; Ἴνα μὲ ἐννοήτητε, πρέπει νὰ μὲ συναναστραφῆτε πλεῖστον, πρέπει...

ΣΕΙΡΙΟΣ

Εἶρων λοιπὸν ἡ Γλαύκη; Νηπιόθεν ἀνετράφημεν ὁμοῦ. Αἱ μητέρες μας μᾶς ἐπέτρεπον πάντοτε ὁμοῦ νὰ ἐξερχώμεθα εἰς περίπατον, ἐζήσαμεν ὡς ἀδελφοί, οὐδὲν εἶχον τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἔχης καὶ σὺ, οὐδὲν μοι ἐχάριζον τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἐχάριζον καὶ εἰς σέ· ὅ,τι φόρεμα μὲ κατασκεύαζεν ἡ μήτηρ μου, τὸ αὐτὸ παρελάλεις καὶ σὺ τὴν μητέρα σου νὰ σοὶ κατασκευάσῃ ἡ Γλαύκη ἦτο νήπιον τότε, ἡ Γλαύκη ἦτο παιδίον τότε, ἡ Γλαύκη ἐγένετο νεάνις τώρα· καὶ ἡ ὠραιότης λοιπὸν αὐτῆς ἀναπτυχθεῖσα ἐθόλωσεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ τρυφερά τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας αἰσθήματα;... Πόσον εἶνε ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἐξωτερικὴ ὠραιότης! (μετὰ μικρόν). Ὁ Σείριος ὅμως... Ἄ! Γλαύκη, τί νὰ σὲ εἶπω, καὶ τί, καὶ ἀκόμα τί!... Ἡ χθεσινὴ ἑσπέρα μὲ ἀφῆρσε πάντα λόγον, πᾶσαν σκέψιν, πᾶσαν ἰδέαν. Ἡ χθεσινὴ ἑσπέρα μὲ ἀπεκάλυψε γυμνὴν τὴν παιδικὴν μου φίλην, ἄνευ τῆς φιλίας, ἄνευ τῆς φαιδράς τῆς συναναστροφῆς, ἄνευ τῶν μικρῶν μας ἐτῶν, ἄνευ τοῦ Σειρίου, ὅστις πολλὰ ἐνόμιζε, περισσότερα ἤλπιζε. καὶ ἀκόμη περισσότερα ἐπόθει. Πόσον εἶνε ὠραῖον νὰ νομίζῃ τις! Γλαύκη, ἐνόμισες ποτέ;

ΓΛΑΥΚΗ

Ὅποια ἰδέα!

ΣΕΙΡΙΟΣ (λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Γλαύκην).

Εἶπέ με, Γλαύκη, ἐνόμισες ποτέ, εἶπέ με, τὴν ἀλήθειαν...

ΓΛΑΥΚΗ

Ἄλλὰ Σείριε, ἀλλὰ . . . ἀλλὰ . . .

ΣΕΙΡΙΟΣ (ἀφίπων τὴν χεῖρά της).

Ἄλλὰ, Γλαύκη, δὲν μ' ἐννοήσατε. Εἰς μάτην λοιπὸν τόσα ἔτη παρήλθον, εἰς μάτην ἢ παῖς ἐγένετο ἀβρά κόρη. Καὶ ἡ μεγάλη οἰκειότης βλάπτει. Παραπειθεὶ τὸν ἄνθρωπον νὰ νομίζῃ ὅτι ἐννοεῖ ὄλα, ἐν ᾧ δὲν ἐννοεῖ τίποτε, τίποτε, τίποτε. (δακρύει).

ΓΛΑΥΚΗ

ὦ Θεέ μου! Διατί κλαίετε; Τί σᾶς ἔκαμα; Εἶπατέ μοι ἐπὶ τέλους τί σᾶς ἔκαμα. Θὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Συγγνώμην! Καὶ νομίζετε, ὅτι εἶνε μικρὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον μοι ἐκάμετε; Σεῖς δύνασθε νὰ λησμονήσητε τὰ πάντα, καὶ τὴν μικρὰν Γλαύκην ἀκόμη δύναται νὰ λησμονήσῃ ἡ μεγάλη, ἀλλὰ ποτὲ μὴ νομίσητε, ποτὲ, ὅτι θὰ λησμονήσω τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν τοῦ Φαλήρου, ὅτε φαιδρὰ ὡς παιδίον, καὶ ὠραία ὡς νὰ ἵπτασο εἰς τὸν αἰθέρα, ὠμίλεις, ἐγέλας, εὐθύμεις πλησίον τοῦ Φαίδωνος.

ΓΛΑΥΚΗ

Τοῦ Φαίδωνος! (γελοῖσα) Αὐτὸ ἦτο λοιπὸν; Ὁ Φαίδων εἶνε οἰκεῖος, οἰκειότατος, καθ' ἐκάστην τὸν βλέπομεν, ἔπειτα, σὲ παρακαλῶ, διατί νὰ μὴ εἶμαι εὐθυμος, ἀφοῦ ἡ μουσικὴ ἦτο τόσον ὠραία; Διατί νὰ μὴ ἦμαι εὐθυμος, ἀφοῦ ὁ κ. Φαίδων μᾶς διηγῆθη τόσα πράγ-

ματα περὶ τοῦ ταξειδίου του εἰς Ἀμερικὴν; Διατί νὰ μὴ ἦμαι εὐθυμος, ἀφοῦ διὰ τοῦτο κατῆλθον εἰς τὸ Φάληρον; Διατί νὰ μὴ ἦμαι εὐθυμος ἀφοῦ ἦτο ὠραία, μαγευτικὴ, ἐξαισία ἡ ἐσπέρα:

ΣΕΙΡΙΟΣ

Καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ ἦσθε εὐθυμος. Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ εἶνε τέλειον. Ἡ σελήνη δὲν εἶνε ἐντελῶς φαεινὴ, ἔχει κηλίδας, ἡ χαρὰ δὲν διαρκεῖ πολὺ, τὸ θέατρον τρεῖς μόνον ὥρας εἶνε ἀνοικτὸν, μετὰ ταῦτα κλείει καὶ τὰ φῶτα σβέννυνται. Σεῖς ἐὰν ἦσθε ἐκείνη ἡ ἀρχαία φίλη, ἔπρεπε μακρύτερον νὰ ἴδητε ἐμὲ ὠχρὸν καὶ δακρύνοντα καὶ νὰ καταπαύσητε τὴν εὐθυμίαν σας, ἀλλὰ δὲν εἴσθε ἡ Γλαύκη. Ἡ κόρη ἐγένετο λοιπὸν τόσον ταχέως γυνή; Γλαύκη, διατί νὰ γείνης γυνή; Γνωρίζεις τί σημαίνει γυνή; Ἐὰν ἐγνωρίζεις, σὲ ὀρκίζομαι, θὰ ἐπὶ-θεις καλλίτερον τὸν θάνατον παρὰ τὸ ὄνομα τοῦτο. Νὰ μὴ ἐννοῆς οὐδὲν ἐκ τοῦ παρελθόντος, νὰ εἰρωνεύησαι τὸ παρὸν, νὰ ἀμβλυωπῆς πρὸς τὸ μέλλον, νὰ ἦσαι λοιπὸν γυνή!

ΓΛΑΥΚΗ

Ἄλλὰ τί; Ἦθέλατε νὰ κλαίω, ἀφοῦ δὲν ἔβλεπον τίποτε τὸ ὅποιον νὰ μοι δώσῃ ἀφορμὴν δακρύων;

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τίποτε δὲν ἐβλέπατε; Λοιπὸν τίποτε; Τότε σεῖς ὑπερέβητε καὶ τὰς γυναῖκας ἀκόμη τόσον ταχέως. Τί εἴσθε λοιπὸν;

ΓΛΑΥΚΗ

Σείριε! Ὑποφέρεις, πάσχεις. . .

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τώρα ακόμη τὸ ἐνοοεῖς;

ΓΛΑΥΚΗ

Ἄληθῶς τώρα ἤρχισα νὰ μὴ ἐνοοῶ τίποτε. Ἐρχεσθε συγκεκινημένοι, ἐξηγριωμένοι, πλήρης παραπόνων ἐναντίον μου, καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἦθέλατε νὰ μὴ ἤμαι φιδιρὰ, ἀλλ' ἐγὼ οὔτε σὰς εἶδα κὰν εἰς Φάληρον· σεῖς δὲν μ' ἐπλησιάζατε.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Πῶς νὰ σὰς πλησιάσω, ἀφοῦ μαζί σας ἦτο . . .;

ΓΛΑΥΚΗ

Πάλιν τὰ αὐτά. Ἄλλ' ἢ ἐπανάληψις ἀηδιάζει.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπιζητῶ, θὰ τὸ ἐπαναλάβω, θὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ πάλιν, ὅπως σὰς κάμω νὰ ἀηδιάσητε.

ΓΛΑΥΚΗ

Ποῖον ν' ἀηδιάσω;

ΣΕΙΡΙΟΣ

Ὅποῖον θέλετε, τὸν κόσμον, τὸ πᾶν, σὲ αὐτήν.

ΓΛΑΥΚΗ

Σεῖριε, πιστευσέ με, δὲν ἐνοοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ὅμιλεῖς ὡς νὰ ἦσαι ἐρωτευμένος μαζί μου.

ΣΕΙΡΙΟΣ (ρίγων)

Ὡς νὰ ἤμαι; Λοιπὸν δὲν γνωρίζετε ὅτι εἶμαι; Καὶ σεῖς λοιπὸν δὲν εἴσατε; Κ' ἐγὼ λοιπὸν ἠπατήθην;

ΓΛΑΥΚΗ (ἐρυθριῶσα ὡς ῥόδον)

Σεῖριε! . . . Σεῖριε! . . .

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τώρα λοιπὸν μαθαίνετε περὶ ἐμοῦ, ὅτι ὑπάρχω, ὅτι ζῶ, ὅτι αἰσθάνομαι, ὅτι ἀγαπῶ; Καὶ ἂν δὲν ἠγάπων θὰ ἤρχόμην σήμερον ὅπως ἦλθον, ζηλότυπος, ἀπελπὶς, ἀφηρημένος, τεθνεὺς σχεδόν; Ἐὰν δὲν ἠγάπων θὰ ἤμην τόσον περίφροντις ὡς νὰ διευθύνω ὀλόκληρον βιομηχανικὸν κατὰστημα; Ἐὰν δὲν σὰς ἠγάπων, Γλαύκη, θὰ σὰς ἔκαμον αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις; Ἀλλὰ σεῖς λοιπὸν οὐδέποτε μὲ ἠγαπήσατε;

ΓΛΑΥΚΗ (δειλή)

Λοιπὸν . . . Λοιπὸν . . . (κύπτουσα πρὸς τὴν γῆν) Σεῖς μοὶ ἐγράφετε τοὺς στίχους ἐκείνους; (σιγῆ· ὁ Σεῖριος τὴν βλέπει μετὰ περιπαθείας).

ΣΕΙΡΙΟΣ

Οἱ στίχοι μου, ποῦ εἶνε οἱ στίχοι μου; Πῶς παρεξήγησα τὴν στιγμὴν ἐκείνην! Σὲ εἶδον μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ θέατρον ὅχι ὡς φίλην, ὅχι ὡς οικείαν, ὅχι ὡς ἀδελφὴν, ὅχι ὡς ὅ,τι σὲ ἔβλεπα πρὸ δεκαετίας. Σὲ εἶδον νὰ μὲ βλέπης περιπαθέστερον, ὅχι ὡς Σεῖριον· σὲ εἶδον νὰ μὲ παρατηρῆς ἀτενεῶς ὡς νὰ ἐζήτηεις παρ' ἐμοῦ συνδρομὴν, δύναμιν· μ' ἐφάνη, ὅτι σὲ εἶδον τρυφερωτέραν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, καὶ ὅτι δὲν ἦτο ἡ Γλαύκη.

ΓΛΑΥΚΗ

Κ' ἐγὼ ἤξευρον ὅτι ἀγαπᾶτε, ἤξευρον ὅτι ὑποφέρετε,

σᾶς ἔβλεπον πάντοτε μαραινόμενον, ἀλλὰ δὲν ὑπέθετόν ποτε ὅτι ἦτο δυνατόν ἐμὲ νὰ ἀγαπήσητε. Ἡ μεγάλη μεταξύ ἡμῶν εὐκλειΐτης, ἡ πολυετής ἀδελφική ζωὴ, ὅλα αὐτὰ μοὶ ἔλεγον, ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἐμὲ ν' ἀγαπήσητε. Ὅσῳ δὲ σᾶς ἠτένιζα περιπαθῶς, τοῦτο ἐπραττον, διότι σᾶς ἔβλεπα συγκεκινημένον, ὡς νὰ ἐθρηνήσατε πρὸ μικροῦ φίλου συγγενῆ, καὶ ἀτενίζουσά σε ἤθελον νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ πλησιάσῃς, νὰ μὲ ὁμιλήσῃς, νὰ μὲ ἐξομολογήθῃς, κ' ἐγὼ νὰ σὲ συνδράμω, ἂν ἠδυνάμην, καὶ ἔσταν ἠδυνάμην. Ἐνόμιζα ὅτι ἡ προτέρα ἡμῶν ζωὴ δὲν θὰ ἔκλειε τὴν καρδίαν σου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀλλὰ σὺ οὐδὲν προσεῖχες εἰς τὰ βλέμματά μου. Τοῦτο δὲ μ' ἔκαμνε νὰ πιστεύω, ὅτι πᾶσαν ἄλλην ἡγαπᾶτε παρὰ ἐμὲ. Ἀληθῶς λοιπὸν σεῖς μοὶ ἐγράφετε ἐκεῖνους τοὺς στίχους; (ὠχρισ)

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τοὺς ἔγραψον διὰ σέ. Ἐκάστη στροφή εἶνε ἐξηγμένη ἐκ τῆς καρδίας μου καὶ ἐκάστη λέξις ἐκ τῆς ζωῆς μου. Λοιπὸν ποῦ εἶνε οἱ στίχοι μου; Θέλω νὰ τοὺς καταφάγω ὅπως ἐνισχύσω τὴν φθίνουσαν ζωὴν μου, συμπληρώσω τὴν κατακερματισθεῖσαν καρδίαν μου. Δός με, Γλαύκη τοὺς στίχους μου. Σὺ ἔχεις τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν, θέλω κ' ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν καρδίαν μου. Δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξέλθω ἐπὶ τοῦ κόσμου· ἡ ἔλλειψις αὕτη θὰ μὲ παριστᾷ ὡς νάννον, καὶ οἱ παῖδες τῶν ὁδῶν θὰ μυκτηρίζωσι τὴν ἀπλότητά μου, τὴν ἀθωότητά μου, τὴν εὐλαβίαν μου, τὴν ἀπάτην. Δός με, Γλαύκη, τὴν ἐξατμισθεῖσαν πνοὴν τοῦ ἔρωτός μου, διότι δὲν θὰ δυναθῶ νὰ ζῆσω ἄνευ αὐτοῦ. Θὰ σὲ ἀποχαριετίσω, διότι ἠπατήθην.

Θὰ ὀδηγηθῶ ἴπου οὔτε σὺ δύνασαι νὰ φαντασθῆς, οὔτε ἐγὼ νὰ κατανοήσω, διότι ἠπατήθην. Πάντοτε ἠπατήθην. Ἡ τελευταία ἀπάτη εἶνε ἡ χειρότερα. Συνέλαβα ὅσο ἀπαισίαν σέβην, τόσῳ καὶ ἀληθῆ. Ἀπεράσιον νὰ ἀγαπήσω μίαν ἑταῖραν. Κόρη ἦτις βυθίζεται εἰς μελαγχολίαν χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὸν λόγον, ἢ καὶ θέλουσα νὰ παῖξῃ, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ, νὰ αἰσθανθῇ. Θὰ ἀγαπήσω μίαν ἑταῖραν. Θὰ ἦνε πλέον πιστὴ, καὶ ἂν δὲν ἦνε, θὰ μὲ τὸ λέγῃ. Θὰ μοιράξῃ πολλά ἀλλ' οὐδὲν ἀσκόπως. Ἐπὶ τῶν παρεῶν της ὁ ἀφίγη μέρος ἀνέπαρον δι' ἐμὲ προφυλάττουσα τοῦτο μετὰ πίστεως δούλης ἀπὸ τὰ ξένα χεῖλη. Καὶ τοῦτο εἶνε πολυτιμώτερον, διότι ἐνῶ δὲν θὰ ἔχῃ τίποτε, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τίποτε θὰ μὲ διδῇ τι, ἐνῶ σεῖς ἔχετε τὸ πᾶν καὶ οὐδὲν δίδετε. Θὰ ἐννοῇ καὶ τοὺς στίχους μου, διότι ἡ ἑταῖρα τὰ πάντα ἐννοεῖ. Συνειδησμένη νὰ συγκινήται, θὰ συγκινήται ταχύτερον· ἐκ τοῦ βλέμματός μου θὰ ἐννοῇ ὅλα καὶ ἐκεῖνα ἀκόμα τὰ ὅποια οὔτε ἐγὼ θὰ ἐννόουν. Μίαν στιγμὴν θὰ ἦμαι εἰς τὴν ἀγκάλην της ἀλλὰ θὰ γνωρίζω ὅτι θὰ δύναται αὕτη νὰ μὲ περιπτύξῃ ὅσον ἐγὼ θέλω. Σὺ ἀνέγνωσες τοὺς στίχους μου καὶ οὔτε τοὺς ἐνόησες κἀν, καὶ τοῦτο εἶνε ἀληθές, διότι οὔτε ἐγνώριζες ὑπὸ τίνας ἐγράψαυ.

ΓΛΑΥΚΗ (ἐν ἀδημονίᾳ)

Ἄλλὰ παραφέρεσθε. Ὡς χεῖμαρρος καταρρέετε πλέον....

ΣΕΙΡΙΟΣ

Δός με τοὺς στίχους μου καὶ φεύγω. Ὁ κόσμος αὐτός δὲν μ' ἐννοεῖ. Θέλω νὰ εὕρω ἄλλον κόσμον, εἴτε ὑψηλότερον τούτου, εἴτε κατώτερον, ἀλλὰ νὰ μ' ἐννοῇ πάντοτε.

ΓΛΑΥΚΗ (κλίνουσα τὴν κεφαλὴν)

Σείριε! . . . (καθ' ἑαυτήν). Διατί ὠχρῶ; Διατί ἐκλείπω; (πρὸς τὸν Σείριον ἱκετεύουσα). Σείριε! Θέλω νὰ σ' ἐννοήσω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ζητούμενος κόσμος σου. Ἡ παρεξήγησις αὐτὴ μ' ἔκαμε νὰ θέλω νὰ σὲ ἐννοήσω. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ μὲ τὸ εἶπης πρὸ τόσο καιροῦ; Διατί νὰ μὴ θελήσης νὰ σ' ἐννοήσω πρὸ τόσο καιροῦ;

ΣΕΙΡΙΟΣ

Πῶς νὰ σὲ τὸ εἶπω; Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἵτινες δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν δύναμιν. Ἐπειτα ἐδειλῶν πρὸ τῆς ιδέας ὅτι πιθανὸν νὰ ἐγελάτε εἰς τὰ δάκρυά μου. Καὶ εἶνε φοβερὸν νὰ ἐμπαιζῶνται τὰ δάκρυα.

ΓΛΑΥΚΗ (μειδιῶσα)

Ἐπατήθημεν λοιπὸν ἀμφότεροι. Ἀλλ' ἡ ἀπάτη πολλὰκις ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ διὰ παντοίων μέσων προσεπάθησα ν' ἀνακαλύψω ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠγάπατε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην.

ΣΕΙΡΙΟΣ (ἐξάλλος)

Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι εἴσθε σεῖς. Πολλάκις ἡ κόρη νομίζει ὅτι ἔχασε τὸ ἐνώτιόν της καὶ τὸ ἀναζητεῖ, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι τὸ ἔχει κρεμάμενον εἰς τὸ ὠτίον της.

ΓΛΑΥΚΗ (βίπτομένη νωθρὰ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Σείριου)

Σὲ ἀγαπῶ, Σείριε, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ! . . .

ΣΕΙΡΙΟΣ (ἀνειμένως)

Εἶνε ἀληθές; Ἐχω λοιπὸν εἰς τὴν ἀγκάλην μου αὐ-

τὸν τὸν κόσμον; Λοιπὸν καὶ αἱ παρεξήγησις ὠφελοῦν; Γλαύκη! Γλαύκη! Γλαύκη! Εἶσαι τόσο βαρεῖα ἐπ' ἐμοῦ, ὡς νὰ φέρῃς ὅλα τὰ ὄνειρά μου, ὅλους τοὺς πόθους μου, ὅλον μου τὸ μέλλον! (καταπίπτει ἐπὶ τῆς ἔδρας ἔχων εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ τῆν Γλαύκην)

Ὁ ὑποβουλεύς. Πολλάκις ὅ,τι δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐξηγούμενος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται, τὸ κατορθώνει εὐκολώτερον παρεξηγούμενος.

Α. Μωραϊτίδης.